

Brossa / 115

I Full

CATALUNYA I SELVA

(1954)

I Full

Ix, Senes, per expressar l'afecte més sagrat;
que puja, s'home en cor gravar la mà del cel
o llengua a nos ventils més Selva que la mel.

ARIBAU

EL COR DE TERRA

Per a J. A. Roda

Oh bola fumejant del gran volcà,
Arieta als trons. Mena natal, les runes!;
Hem d'apagar flames i il·luminar
Tants d'homes nus amb els genolls esquenes

Damunt la mar: El fum és fred, el pa,
Verd. Riba humana, voluntat que aferra
La muda sent dels astres més enllà,
Són plenes d'aigua i nit aquestes terres...

Recull la gema i centhem el canvi,
Emani el dia de la boia inflada,
Plat destroçat, immascarada fi.

Oh pura pluja de negror punxada,
Foc en el fum profund és tal Sisti,
Tocant el mar amb una flor enturada.

ARRELS DE CATALUNYA
COR DE TERRA

Oh bola fumjant del gran volà:
Amela als nous llums natal, les fires,
El can d'aportar llampes i el llumina,
Martells al base amb altres mans equieres
tant els homes nous com els joves aguers.

^{Sanct} sobre l'omes El fum red i mat p
El fum es fred i es verd, el pa
veg
Oh rita humana voluntat que afora
La munda dent dels astres més enlla
Son plenes d'aigua i mit agrestes tenes

Recull la genca i embien el camí
Emadri el dia de la boira inflada
Plat d'arrogat emmanarada la p.

Oh pura pluja de negres fumxats
For en el fum profums ^{tal} es aquest destí
Forant d'omar amb una flor enterrada

VERDOR SOTA TARDOR

4
2

Devoraven mitats la porta verda,
Ombrosa és la corona sobre el gall.
Els aires tenen llets i els murs s'esquerda
I s'obren tancats sota del cristall.

Les banyes s'obrien una esquerda.
La mar, però en la mar, la poca avall:
I qui treuà del pou tanta de merda
I cendra, Rosa savora el cavall.

Ave major, cabell tocant la riba,
Quin perfumar les mans del bosc: Fulgint
Un dia sobrenut, amor, un dia amib

Dagues obertes, porta verda, el vent
Pateix de nous, oh idea fugitiva,
esombra l'ombra sentir si la ment.

CATALUNYA I SELVA

Gauu-me per la llum, ai! il camí
 No és rota tona ni a l'altura;
 Curs, no alcun mes estelles, oh sí! si
 Per llum i fum anem a la ventura

No cantem cants, ni copes al festí.
 Cotxera de carbó la sepultura.
 Toca als forats la sal d'un remolí
 D'omes rendits, grans sacs i pedra obscura.

Trum en va, fonsa pedra de fonsal
 Perfums, la sang tremola en una porta
 Vaga. Monya't el vestit si cal;

Viatgarem en mobles per una hortà
 D'isuma, mentre al color blau, Heial,
 Centra el seu peix la nuvolada farta.

LA GENERACIÓ PRECEDENT

~~CH~~ I

12
5

Qui sou? que heu fet? No res.
Quins els valors vostres? Viviu vots. No
Res. Heu cessat d'existir. Sou un pes
Mort. Ombres, ~~utilitats~~ ficció,

Anuga al ferro més reger i espès.
I quina impunitat ha deixat l'acció?
Llengua sense actes a qui sempre a empès
El ^{cor} ombra buscada al fons del maris.

La pluja al Hoc profund serix autors;
Cap a no res fugiu, cap a mai, cap
Hoc profund, cap lluny, tot són errors.

Un repòs, fan pompa del seu cap
Els justs que salven l'ànima als raptors.
Mes per salvar la de han de rompre el cap.

Per salvar l'ànima dels raptors.
Per salvar l'ànima dels raptors.

LA NEU (EN LA MORT DE CARLES RIBÀ)

Tenuament mon cant sedina...

RIBA

Sí, oult que no és oult, sedina
 Oh foc enmig del mar, no tu ha carbo
 En la verdor, Aquant la s'és morfina
 Divina de mots tendres la verdor.

L'aire no espina aquesta purpura -
 Que ens fa tossir - del vostre cant millor:
 Arriba l'alba amb rams de tanyes, fina,
 No sonen les finestres a un pensó

Traïdor

Deixat com és el vostre ni a la Solència
 D'equivocar-se d'oli contra el mar;
 En quim pont saltis, flor de la prudència!

Li fan mal les onades al clavell;
 El pas del mar ^{rebat} s'emportarà el clavell,
 De peix podrit. Tu motins destreguerà!
 En divorçar la rosa de la prudència.

Rebat
 Fedelament, perx podrit
 Colom i colomans d'aquest parcell
 El pas del mar.

Tenement man court Secleris

RIBA

51' Ocell goes into an ocell L

51. Tinnament d'ostie caint Sclina

Declina i s'equivoca; ^{se cantò} ~~de suu~~, mo
en sen pe ^{ny de rament}, l'ayno unist a pelado
fo soc l'herbei i vos soc la marfina
^{sots l'ayn l'ayn d'ortos}
^{Puntat a l'aynell, puntat a l'aynell}
Devina dels mots tendres, ~~el ayro~~
el portó.

Geleh

Sapaya l'aire im Hoc Samet baslo

Due cm. fa. cornio del crosto card. melleo

Disent com es el vostre, l' Solencia.

61 Jan ^{mil} ~~farm~~ 15 made at Lowell

M. Onc. de gally, voluetas
imparare, in helio de l'herencia
Modello de cur. a. a. a.

De genoths vater el mar alca el clavel

1. El pas de invar ~~la~~ el mantell

5 cementum ✓

Remains of

~~II~~
\$ L'ESGLÈSIA CATÒLICA D'ESPANYA \$

~~I~~ I

Verda volana, aranya virulenta.

Cloaca i mòmia de la llum del dia,

Afunda el seu rostre lluna opulenta

I implora no fallir la punteria

Texeix volanes una aranya lenta,

Com ballen amb les vides per la via

Que va del militar a la revolució;

Disputen amb les ungles pedrera.

Ens fa de pare i mare i s'engreixa

De tènida tènida i no sedença

De tenir la reixa de la guixa.

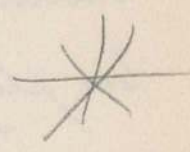
Be mossegant, tal de de tots mosallies.

Aquesta activitat d'ensenyar als altres

Omenta la porca a la matèixa.

Et verra d monument a l'hera de la rembr
5; Normut com de lleus

I l'egorste, l'avarce, prolonga l'egoisme
Mes enlla de la vida

Venen hants de cel, feudals, vestits de negre,
Cultiven clares altes, els nics obren la fossa
I l'egoista aixi prolonga l'egoisme
Mes enlla de la vida.

I l'explor

A la part d'entres del paradís l'explor
Cultiva clares altes,
Ja obren la fossa al rei, l'agrie se el creu

I l'explor. Normut prolonga l'egoisme
Mes enlla de la vida.

Venen hants de cel, amos, gues, anaga

A la part d'entres del paradís l'explor
Cultiva clares altes,
Cultiva clares altes, cultiva clares altes
I l'egoista aixi

Venen hants de cel, cultiven clares altes
Feudals, l'immensitat

Petudes mans eclipsen
Venen hants de cel; els nics obren la fossa
I l'egoista aixi prolonga l'egoisme

Venen hants de cel, ah las, lentes rotanes
Cultiven la clares altes, els nics obren la fossa

I l'egoista aixi prolonga l'egoisme
Mes enlla de la vida.

Feudals, l'immensitat

Et verra d monument
aventures amb caloul

Les verra d monument, amor, l'Amigell
amor. En el modern Calvari, Petudes mans eclipsen
La lluna, les abelles: Melunys, Melunys,
I clares, i clares

abelles faixes anees

Venen blets d'entres del paradís, lentes rotanes
I l'egoista aixi prolonga l'egoisme

Venen hants de cel, ah las, lentes rotanes
Cultiven clares altes, els nics obren la fossa
I l'egoista aixi prolonga l'egoisme

Mes enlla de la vida.

PÀTRIA I EQUIVOCADA

Bella regina dels moments silencis!

I

1918
Fornits a l'èl, a poca s'hi cap
SALVAT-PARAJSETT

~~S~~
No! Llengua interrogada, Catalunya,
Et busco, que perduri el tremolor,
Amor, m'atango a aquesta boira llunya
Del teu gran bon obrer; sento al baloi

I et veig més bella. On vas? I qui t'empunya
En la fosca? Ombra, tremola. Així no;
Hauries d'haver mort. Pells d'home, lluny a
La llum futura, el món ens vol millor.

Verdija, Catalunya: Ai! Sentia
No sento sonar el planeta. Un braç obscur
Et para la bellesa desoberta.

Catalunya mig morta, amor, sang pura,
La teua mossegada lluna oberta
Roda amb la clau del foc cap al futur.

10
10

II
(LA RUTA)

Amor, busca la ruta del progrès,
No equivoguis les flors, busca la ruta,
Escala els trossos sola i mai més
La gota del teu cor veia la brutà.

Extent la mà cap a les formes, fes
de la matèria una intima sigruta
Entre els sentits, fedura l'hum, sospic,
Del respirar que va gastant la gruta.

Dona nous braços a la flor i combat
La boca, la roca, la fumera,
La teua que s'ompra, la sal d'ella,
* Els vidres que ostilitzen l'impedrat.

Que el tros de llumini el pen i busqui cel·la:
~~Cada boca de roca és una cel·la~~
El so de les paraules del passat,
El seu vent d'argua, deixant a Castella.

LA PRIMERA VICTIMA
"DRAGO AFORTURAT"

11 9

En la mort d'Atsichi Kuboyama radiotelegrafista
del vaixell "Drago Afortunat" ^{primera víctima de la bomba H.}
~~ateneguer de Bikini.~~

Estan com traslocats, arbres, muntanyes:
No enten de murs el pescador ni enveja
Cap destrocada esfera: Amor, te entrianyes
La justícia entre els gossos? No verbeja

Aquesta llei se valer pel que guanyes?
Obro els seu tigre el Wampi que bombardeja,
Tronada en foc copija llums estranyes
I als nivells cresta d'aïbs s'hi barreja

En els bancs confins el botxí s'hi tomba,
Oh Naguma al paper, pagament de poble,
Mata el retat l'amora de la bomba.

Has mort: Cavalcia el gall Sannunt d'un moble,
Drago infelicitat, carbo s'hi tomba,
Bona si de bonys coluixi el mien immoble...

73
12

AQUÍ, CREPUSCLE
ALBOR

Aquest són els camins. ^{M'abraça en} Però un pop,
^{La sangonia en besa en}
De foc fuma sempre sobre el festiu,
^{El rapte de la flama}
~~La catallera en xassa~~ no hi adop.
Consol. Semana als vidres el fi orig.

Xopes manides i el retolge xop,
Sona el crepuscle amb xops d'aleug,
Jo parlo sense fums. Si vòstic al Hop
arribat en l'anya de l'ombric.

Respiro urgent i anemo al pensament
La mànara de l'objectivitat,
Lluriant-la de tot vel i d'ornament.

Els cors són sempre plens d'aquest combat
Obscur de cantulat rota la ment:
Aquesta finia és la Veritat.

RASTRE I FIGURA

X/13

... De una luz que no tiene su Negado !

ALBERTI

I l'ànima també, i el mot en una
Llengua infensada que el senti la teva
Vida de foc encamant la llum.
Latent en aquest centre on els hauria.

Roca immutàble, esult de la fortuna,
Deserta és la planura, ànima meua.
Tallada en la natura, fereix la runa
Dels àmbits per on fuig el qui s'eleva.

Real o imaginada no et vull baixa
Ni conompuda al mur de la citada
Clavant clau rera clau sobre la caixa,

Juste, martellada rera martellada,
Ombra de pedres en secret encalça
Aquesta llum que ha de tenir amada.

VARA ALTA

Ascendues des de la nuit
i m'entrais des de la lune
WHITMAN

De ropte apareix tempesta i plany,
Tremola de colors la sentadura
De l'estrella, regina llum o ingany,
I el bosc s'exampla en l'afilada altura.

Tinc fam de tena, amor, i m'is estrany
Aquest tonent se tinta a la ventura,
Proba del foc amaga el meu afany,
Clavells saltant del plat de l'estructura.

Prene a les illes l'ambient d'aquest tros;
Cedint a l'ample espai d'cant un duxa,
Cel sol. estrella de tardor. vessò.

En mi es despenya la blavor mateixa,
La boca troba el signe del seu so
I em se fluïnt d'una parada reixa.

RASTRE I FIGURA

✓ I'ànima també, i el mot en una
Llengua enfonçada que el sentís la teva
Vida se feu encaminant la lluna
Latent en aquest centre on es breuava

Roca immuntable esult de la fortuna
Deserta és la planura, ànima nova
tallada en la matina ferix la ruina
Dels àmbits per on fuig el que s'ileva

Princ a les illes, l'àmbit d'aquest tro
Cedint a l'ample espai el cant i l'ura
Cil vol, estella de tabors, vessó

En mi es Sispunya la sonor matexa
La boca toba el rinyo en el seu ro
I un rug flur de la paradaaixa.

PEDRA ENLLÀ

...Una passió enllà!
Per Catalunya un bell nom valgués
S'AVAT - A PASSAT

Sobre l'isunt s'adornen els orquells,
Blessen les flames les parets mes fortes
Can sobre els ulls - traïen honor dels ulls! -
El be fixat amb llavis sobre les portes.

Les flames s'expandeixen als esculls,
Et llença l'agitat cavall que et portes
Rimer, Savant la mar; tena l'embutlls
D'impia s'aplega sobre branques mortes.

Xaixa ideal a l'interior el cor de l'jo
L'onda es congela i la mar es calva,
De marbre: flota en fuga el seu vent.

D'ronca el murmur, Ningú no es salva
De l'arma caçadora, amor, però
Estem en l'hora que precedeix l'alba.

A ESTHER BOIX

Tambor de sorra, copa de pintura,
Edat obscura et mulla el rostre; mira
La meva mà entre l'herba i la dura
Claror de l'alba que el camí t'inspira.

Bosc en mà, sense murs, flota a l'altura;
No ha d'apagar la dansa cap cadira
De roses rosa: Aquí el pinzell supura
Com una espiga al vent de qui sospira.

A pedra enverinada el gat retruca.
Serena i a l'ensem ennuvolada,
El collaret de pa cap a la nuca,

L'arrel mira l'estrella i cap jornada,
Pintora, el teu horari no caduca,
- Tretzena campanada il.luminada.

Tambor se rona, copa se pintura
Esad oscura et mulla el restic; mura
La meua mà entre l'herba i la sura
Claror se l'alba que el carmi t'inspira

Bosc en mà, sense murs, flota a l'altura,
No ha d'apagar la dansa cap casura
De jardins, veu el pensell supura
Com una espiga al vent se qui aspira

A pedra envuinada el gat retruca,
Juena i a l'encoms immuolada,
Els collarets ^{se pas} manç cap a la muca,

L'avel mira l'estrella, i cap jornada,
Pintora, el teu herari no casura
Trobrena campanada il·luminada,

ASCENSIO DEL GALL

19
17

Hi ha un gall sobre la torre de l'albada,
Parteixo en el cristall la llum obscura,
I em perd tots els fanals la nuvolada
De cresta crua plena de pintura.

Va fugint va de virenes la jornada
I els cavalls tenen por de tanta altura,
Pintem dos ulls de bou a la platada,
I un altre rota els arcs de fenadura.

Te cap de nasinyol l'alta bandera,
La mar cobreix la terra que la mura
Donant a l'aire altura de breura.

Reforgia la tardor de la cadira
I llença la xelina a la riera,
Hi ha un gall sobre la torre que suspira.

EL GRAN NIU

Any nou. Dins els vells!
MAYYAM

Duxa les humes, ior, i la corona
En barques blanques plenes de semences,
I mou les portes. Guita al port, l'ona
Sonava sinter l'aigua, pedra extensa

Cançava la tauca a la lleona
Te la galleta a la minalla i pensa
Sobre les cares. Cor, cada persona
Passava sola els anys d'una partença.

La boira és terra que la nit estira,
Totes les coses venen a la suma
Llena la vida en busca de la llum.

De mar a mar es va apertant l'inum,
Ronguen els sacs, els cos una cuspia
D'aquesta flama roja que s'espuma.

Morin les Hengüies i la mà a la vara
Sarems enganyosos del passat
Que homilles les sabates de la mare
Oh patria que ems perdut ense combat

Nosaltres ense rels passatgers d'ara
Les mans deformes, ense llibertat
El camp de roses destrocat enaia
I un gran orgull inútil d'hereditat

Coru'ti ds diaps, la tempestat Hampega
En l'anima clavada No. ni el blanc
Paper, ni el cor en fulles A la buga!

Com una branca blanca sobre el fang
L'agito al vent; es plega i es desplega:
Es d'or barada amb quatie raigs de sang.

BARCA DE PLATA

30

Amor i cor gentil són una cosa

DANT

I veig les munes saltar al dar
De lluna, oh cor! s'incixen les muntanyes
Al foc central, i mes de l'onda es va
I flota un món obscur a les entanyes

S'incixen la muntanya i l'huacà
La nit ha de sonar, oh cor! tu guanyes
Al peix antic quan l'alba té la mà
Desmaiada entre l'heura d'unes canyes

Anomenen la lluna contra el foc
Tots els ulls estan parats. I quantes,
I quant s'herbei s'atansa a roca i roc

Tacats de plata: Amor, dormen les plantes
Tranquil·litrades pels astres. No em moc
Dels límits corporals si tu hi plantes

FOC SOLAR OCULTANT-SE

Cara que cau les pluges ananyada,
 Canten els llums, amor, colors perdudes,
 La vela blanca a mig camí de l'ala,
 Passen vaixells i ocells. Tu no m'ajudes,

Taronja de la tardor, i de mala
 Manera es bolquen roses; les caigudes
 Rafagues toquen lions de gran tombals,
 Feno tenien les serpents temudes

Proto de defensar-me. No hi ha reixa
 engalanada amb cabellera; en mata
 El collant encis que tot ho infuixa.

El oïdo guarda ocells en la fogata,
 I sent la lluna, sempre la mateixa,
 Com una bola d'ulls tancats de plat.

ECLIPSE ROPA

Ploro tendreses sobre dalt tambor
 La lluna empeny als vidres la ventada
 I l'herba iels roges la claror
 Del capvespre samunt la nuvolada

Quan l'herba amansa la mà al pensador
 Calenta és la ruïna de l'arcada
 Tremolosa: jo vull la lluna, no
 Cap flor morada a la Janet fumada.

La canya té la veu sobre un pa d'or;
 Apretant les ombres a la riba,
 Oh lluna bosa de la neu del nord:

Oh munalla de plata que m'arriba:
 El frangiç l'una trompa sona fort
 I entenen els ombres l'herba viva.

Canten boscos Hungarics a sobre el mapa!
 Era columna se revolada, era
 La pluja eterna sobre ~~se~~ ^{la} cara;
 El cor impura sobre la ribera

Oh rel remota, quina tena el tapa!
 Vull comprar un cor per una cabellera,
 Aquesta llanga barana enganapa,
 Ohe la primavera una pomera

Regnem amb vi les roses de les torres,
 Em pica als ulls la neu, Miri s'altura
 Hi ha llargs de color entre nois i noies,

Lleons agiten plata; ones perdura
 El món de l'herba contra el de les joies
 Que senten a bellar per la planura

L'EMIGRANT

Apleu el ulls que l'or és un engany,
 En ple de galles el bosc i plata de pinassa;
 Barca de neu flotava en vidre estrany
 On l'òrbita del peix és una empresa

De l'altra banda, i l'alba un fràgil plany.
 Apropant els meus rams a la Lluïsa,
 Enfonso en camp de roses l'averany,
 El camp i el mar els meu la buia encesa.

Muntanya sense estat, remota, suc
 Les pedres a, internes: Si, molta quantia
 I tot és fràgil: la meitat s'un grup

D'ocells al rams es mouen s'alguia
 L'escala es vertical i el cor s'apupa,
 Tena només, sola, la llum del dia.

EL SOMRIURE DEL CAVALL

Estès a terra l'ombra m'anivella
 I sempre acaba un per fer-se sos.
 Herba, de meus ulls veus maron per l'anella
 De la clau aquest espai blauós

La barba verda, amor, la veig més bella,
 I el cor amb flors perquè l'aiguat s'ha fos
 En una mansa tassa de vaixel·la,
 Mes veig que el món te sembla pell i un gos

De foc de sol que altres fumega i crida
 Des de l'entranya de les coses si
 El gamurol llamprega obrint ferida.

S'omple d'aroma l'aire del camí
 Soca brancuda ajuda la florida
 I l'ombra humida com aliv, en fi...

HOMENATGE A SALVAT-PAPASSEIT A LA NOSTRA VORA

Com que ira tiva la llum, la fogata
Es gela sota els ares. Dona'm les mans
Net se peix el tenat la fosca ens mata
Salvat, ajuda'ns a portar els instantis

Ens hem de batre sota una aigua ingrata,
La nostra força es pobre aquí al voltant,
Aquell peix al tenat era de plata;
Però hem d'irar valents. L'empresa es gran

La pàtria equivocada d'un carclà;
Que mai no s'ajuntes el que ha passat,
Al cel d'abans no hi ha columna dictà.

Mes si estouem molts noms que hem hereditat,
El teu es ple de ramells blancs, porta
De la claror: No t'oblidem, Salvat!

EL LLEÓ AL CORRAL

Bàrbara mà, la mivolada amplia
 L'altura del filat, i no hi ha cosa
 Pitjor que plata bruta si en el sia
 D'avui el vel de l'alba no s'hi posa.

Seguir el tarannà, No passaria
 Si en lloc de vans lladres i nosa
 Immensa, cel i camp per companyia
 I el rossinyol profeta de la rosa.

La veritat final tot ho remata
 Sobre el vidre invisible de l'altura,
 No hi ha cap escultora fogata.

Només ^{sintra} ~~esta~~ la sang el peix atura
 L'inclinada columna i es sensata
 L'antena de la plata en ment futura.

ARPA DEL MAR

No se com nomenar tan altes roques,
 Passo muscos de foc i pedrenies,
 Remada veritat final, no toques
 Fites al vell ordenament dels dies.

Que es vessi dins la copa de les roques
 la veritat final. Les caresties
^{haurien}
 No ~~han~~ d'afegir-se, amb tan poques
 Omes actives i monestries.

El ferro està roent. Calla el canó,
 Amor, l'amunt l'herbei s'aben uns frinxes
 Augusts amb catallens de lleó.

Amor, la casa d'ara a la malures
 Bardisses. No, no, cap ven. Envelt, no
 Segreguis pensaments. Obriu les roixes.